

Toetrede

Liturgie van die Lig

Woorddiens

Lesing 1: Markus 14:1-26 (1953)

¹ EN die pasga en die fees van die ongesuurde brode sou oor twee dae wees; en die owerpriesters en die skrifgeleerdes het gesoek hoe hulle Hom met lis gevange kon neem en doodmaak.

² Maar hulle het gesê: Nie op die fees nie, sodat daar nie miskien 'n oproer onder die volk kom nie.

³ EN toe Hy in Betanië was, in die huis van Simon, die melaatse, terwyl Hy aan tafel was, kom daar 'n vrou met 'n albaste fles met egte, baie kosbare nardussalf; en sy breek die albaste fles en gooi dit op sy hoof uit.

⁴ En daar was sommige wat by hulleself verontwaardig was en gesê het: Waarvoor het hierdie verkwisting van die salf plaasgevind?

⁵ Want dit kon vir meer as driehonderd pennings verkoop en die geld aan die armes gegee geword het. En hulle het teen haar uitgevaar.

⁶ Maar Jesus sê: Laat haar staan; waarom val julle haar lastig? Sy het 'n goeie werk aan My gedoen.

⁷ Want die armes het julle altyd by julle, en wanneer julle wil, kan julle aan hulle goed doen; maar My het julle nie altyd nie.

⁸ Wat sy kon, het sy gedoen. Sy het vooruit al my liggaam vir die begrafnis gesalf.

⁹ Voorwaar Ek sê vir julle, oral waar hierdie evangelie oor die hele wêreld verkondig word, daar sal ook gesprek word van wat sy gedoen het, tot 'n gedagtenis aan haar.

¹⁰ EN Judas Iskariot, een van die twaalf, het na die owerpriesters gegaan om Hom aan hulle oor te lewer.

¹¹ En toe hulle dit hoor, was hulle bly en het belowe om hom geld te gee. En hy het na 'n goeie geleentheid gesoek om Hom oor te lewer.

¹² EN op die eerste dag van die ongesuurde brode, wanneer hulle gewoonlik die pasga geslag het, sê sy dissipels vir Hom: Waar wil U hê moet ons gaan klaarmaak, dat U die pasga kan eet?

¹³ En Hy stuur twee van sy dissipels en sê vir hulle: Gaan na die stad toe; en 'n man wat 'n kruik water dra, sal julle tegemoetkom. Volg hom,

¹⁴ en waar hy ook mag ingaan, moet julle vir die eienaar van die huis sê: Die Meester laat weet: Waar is die kamer waar Ek met my dissipels die pasga kan eet?

¹⁵ En hy sal julle 'n groot bovertrek wys, in gereedheid gebring. Daar moet julle vir ons klaarmaak.

¹⁶ En sy dissipels het gegaan en in die stad gekom en dit gevind soos Hy vir hulle gesê het; en hulle het die pasga toeberei.

¹⁷ En toe dit aand geword het, kom Hy met die twaalf.

¹⁸ En terwyl hulle aan tafel was en eet, sê Jesus: Voorwaar Ek sê vir julle, een van julle sal My verrai, een wat saam met My eet.

¹⁹ Toe het hulle begin om bedroef te word en een vir een aan Hom te sê: Is dit miskien Ek? En 'n ander een: Is dit miskien ek?

²⁰ En Hy antwoord en sê vir hulle: Dit is een van die twaalf wat saam met My sy hand in die skottel insteek.

²¹ Die Seun van die mens gaan wel heen soos daar van Hom geskrywe is; maar wee daardie man deur wie die Seun van die mens verraai word! Dit sou vir hom goed gewees het as daardie man nie gebore was nie.

²² En terwyl hulle eet, neem Jesus brood, en nadat Hy gedank het, breek Hy dit en gee dit aan hulle en sê: Neem, eet, dit is my liggaam.

²³ Toe neem Hy die beker, en nadat Hy gedank het, gee Hy dit aan hulle, en hulle het almal daaruit gedrink.

²⁴ En Hy sê vir hulle: Dit is my bloed, die bloed van die nuwe testament, wat vir baie uitgestort word.

²⁵ Voorwaar Ek sê vir julle, Ek sal nooit meer van die vrug van die wynstok drink nie, tot op daardie dag wanneer Ek dit nuut sal drink in die koninkryk van God.

²⁶ En toe hulle die lofsang gesing het, het hulle uitgegaan na die Olyfberg.

Broodjies vir die Pad

The story of those final days begins with a type of anointing, which in Mark's narrative is placed here and not after the crucifixion. Jesus emphasizes that "you will not always have me" and commends the action of the woman who "has anointed my body beforehand."

As the conversations and events of betrayal, duplicity and abandonment unfold at the meal and in Gethsemane on Passover evening, Mark describes Jesus' growing despair. He asks that if it is possible he be spared this humiliation and violent death. Jesus confesses that his "soul is very sorrowful, even to death." (14:34)

.....

Inspired by the work of Robert Alter, Paul Ricoeur wrote what he titled "Outlines of a Literary Analysis of the Passion Narratives in the Gospel of Mark," (Figuring the Sacred: Religion, Narrative and Imagination, pp 191-199). He observes the "genius" of Mark's narrative in which he discovers two powerful devices. He notes that as the narrative unfolds, the friends and followers of Jesus gradually disappear from the story. Some go after bombast then tears, Peter, some with sorrow, but most just quietly fade away or at least keep a safe distance. He also notes that Jesus offers fewer and fewer words in his own defence or explanation of who he is or what he has done in his public life. His last words are the psalmist's words of utter despair. After one final whisper of a breath, there is a brief silence. And then---- From a soldier who just happened to pull that shift that day a recognition that those closest to Jesus had never seen for themselves. "This man was God's son," the anonymous centurion says. The impact of Mark's genius is to gradually put the reader/hearer on the spot. Ricoeur writes, "From Judas who betrays him, to the disciples who flee..." "Peter's denial takes on its full weight. Starting as a negative model of the condition of being a disciple, it becomes a source of uncertainty for the reader insofar as the reader is invited to proffer an affirmation of faith with such force that it will cut the ambiguity of everything that has gone before." (p. 197)

The anonymous soldier whose presence was purely arbitrary is a stand-in for each person who hears the story up to that point and, seeing what those who were present could not see, wants to cry out "with such force that is will cut through the ambiguity of everything that has gone before," "this man was God's Son." As the followers of Jesus abandon him one by one the only person left is the soldier/reader/hearer who is invited to say what they did not say, to see what they did not see. The "genius" of Mark's passion narrative is to put the listener/reader on the spot, to make a declaration no one in the story could make, except another least likely witness, just like you!

<http://sacraconversazione.blogspot.com/2009/03/sunday-of-passion-palm-sunday-year-b.html>

It is easy to shut down emotionally on Palm/Passion Sunday. The day is too real, too raw, and too filled with ambiguity. It is frankly too much about our own lives, not only our own personal emotional, relational, and professional roller coasters, but the reality of our own moral and spiritual ambivalence. We praise, yet forget. We promise loyalty, yet deny the causes that we claim are dear to us. We know the realities of economic injustice, political and military violence, discrimination based on race, gender, and sexual orientation, and the threat of global climate change, but live as if life is going on as usual. We celebrate while others are disenfranchised, partly due to the impact of our own largesse.

Palm/Passion Sunday leaves us in suspense. Does the story end at the Cross? Will it be the tragedy of another good person, slain too early by the powers of evil and our own spiritual fickleness? Or, will there be an empty tomb, an open future, and a horizon of hope? This is the journey of Holy Week.

<http://processandfaith.org/resources/lectionary-commentary>

WOERDEN - Gereformeerde kerken in Frankrijk staan voor de uitdaging om nieuwe gemeenschappen te vormen, die aansluiten bij de behoeften van de geïndividualiseerde Franse samenleving. Maar het is zeer de vraag of de grootste protestantse kerken in het land voldoende theologische basis hebben om die verandering vorm te geven....

Kerken moeten volgens ds. Stauffacher omgevormd worden van onpersoonlijke instituten tot levende gemeenschappen, waar onderlinge verbondenheid ervaren wordt. „Op die manier zie ik zeker ook een plaats voor traditionele gereformeerde theologie in een samenleving die continu in verandering is.”

http://www.refdag.nl/kerkplein/kerknieuws/hoop_en_vrees_rond_toekomst_frans_protestantisme_1_632855

Brood vir die Pad

Die dag toe die vervlegte woorde sterf

Lank ná die dood van die voorloper-rocker Buddy Holly (1938-1959) sing die sanger Don McLean nostalgies oor Holly se soort musiek:

"I can still remember/how that music used/to make me smile.../but something touched me deep inside,/the day the music died."

Net so droewig voel ek oor die aangekondigde "dood" van die Encyclopaedia Britannica, wat in 1768 vir die eerste keer gedruk is en voortaan net in digitale uitgawes gepubliseer gaan word. Inderdaad (in parafrase): "Something touched me deep inside the day the knowledge died."

Goed, ek weet ek oordryf. Maar dis mos hoe nostalgiese werk, die pynlike, weemoedige herinnering aan sommige vergange dinge en die plekke waar jy eens tuis was.

Verstandig weet ek dit raak al hoe moeiliker om boeke winsgewend in gedrukte vorm te hê. Bowendien, die Britannica se kennis is mos nie verlore nie. In die komptaal van ons tyd: Inligting is altyd net 'n klik (en 'n "hyperlink") ver.

Ek is 'n doeltreffende Googleleer. Ek soek en ek kry vinnig die inligting wat ek benodig. Waarom dan my durende belewenis van verlies oor dié sterfgeval van kennis wat tog iets anders as inligting is?

Ek onthou nog goed hoe ek as kind – veral op Sondagmiddae, toe ons moes stil wees omdat die grootmense wou slaap – op my knieë deur die woordeboeke en ensiklopedieë in ons huis geblai het.

Algaande het ek betowerende gedagtes en wêreld teëgekome met woorde as betroubare padkaarte daarheen.

En die take wat jy moes doen – die proses van blaaie, kyk, sien, vergelyk, insien, verder lees, weeg en weer weeg en skryf. En oorskryf... ensovoorts.

Die fisieke hantering van boeke is part en deel van dié opwindende reis. 'n Boek in jou hande met jou vingers wat van bladsy na bladsy gaan, deur die reuk van woorde en deur die geur van sinne, maak jou stadiger.

Maar dit is 'n noodsaaklike "stadiger" wat jou noop om langer te vertoef. En om later weer te dink.

So deur die jare begin mens verstaan hoe jou boeke deel van jou uitbreidende wêreldbeeld word, hoe tekste in mekaar en oormekaar skuif en met mekaar en met jôu praat.

Jy word jou boekery.

Soos in dié droom wat ek eens had:

Ek blaaie deur my boeke op soek na iets en ontdek met ontsteltenis al die woorde het van die bladsye afgeval en eenkant op 'n hoop in die studeerkamer beland. En ek moet al die woorde weer terugkry op hul plek!

Toe droom ek voort:

"...met gulsige sinne/soos 'n kind die ene ore/oë neus mond en vingerpunt/kom ek digter by die fyn gevoel/alles in die kosmos raak/aan mekaar geheg/in hierdie sin vervleg:/Onverwante dinge is verwant/in die hologram van God/mens buffel ametis/arend roos koelakant."

Só droom ek nie oor die internet nie. Nog nie.

Wilhelm Jordaan

<http://www.beeld.com/Rubrieke/WilhelmJordaan/Die-dag-toe-die-vervlegte-woorde-sterf-20120320>

wynandnel@iafrica.com 082 901 5877